

E an bisect. Și asta n-ar fi mare lucru (24 de ore în plus!). Dar e anul acela special, o dată la patru, când... avem de ales! Când „Visătorii aruncă monezi în fântâni, iar cei practici le adună”, vorba unui anume George Lucke. Care ar putea fi, dintre aceștia, alegătorii și care aleșii, cred că este foarte greu, dacă nu imposibil de stabilit. Așa cum e cu neputință de știut câte din dorințele instantaneu legate de monezile aruncate în fântâni s-au împlinit vreodată.

De când ne știm, facem alegeri. Pentru că toată viața noastră este alcătuită, din fericire, dar și primejdios de provocator, dintr-o infinitate de alternative. Rămâne secretul nostru bine păstrat de câte ori am reușit sau am dat greș calculând probabilitatea șansei, printr-o mult prea încălțită formulă cu necunoscute. Alegem, de fapt, intuitiv, rațional sau emoțional, în fiecare secundă: fiecare gest, fiecare cuvânt, fiecare pas rezultă dintr-o fulgerătoare, misterioasă și uimitor de complicată strategie electivă. Și, la drept vorbind, acest lucru este esența noastră de a fi, pentru că nimic nu e mai lipsit de speranță și mai nedrept decât... să nu ai de ales!

Și, în euforia acestui gând, visăm fericiți că frecăm vechea și ruginita lampă a lui Aladdin, din care iese într-un sfârșit Duhul învăluit în cețuri alb-albăstrui, care ne întreabă politicos și supus: Ce dorești, stăpâne? Și noi ne gândim fulger (cu scuzabilă omenească lăcomie) la trei-cinci-optzeci-o mie și una de dorințe neîmplinite încă din fragedă pruncie. Și începem: asta, asta, asta... Ok, zis și făcut, cât ai zice pește sau ai bate din palme. Da', Duhule, să nu mă duci cu preșul (mă rog, covorul persan), că... Se poate, stăpâne? Ce, eu sunt... politician? Dar, ghinionul ghinioanelor, ne trezim din vis înainte ca Duhul să-și facă treaba!

Altă dată se face că ne cățărăm cu nădejde pe vrejul de fasole fermecat, iar noi suntem Jack. Și urcăm, și urcăm, până dincolo de nori, fugind de sărăcie în al nouălea cer, acolo de unde se aud strunele vrăjite ale harpei și găgâie fericită și gălăgioasă gâsca dolofană cu ouă de aur. Și harpa cântă, cântă ademenitor... până când brusc înțelegem că e alarma electronică programată să ne trezească dureros la cruda oră 6 a unei noi, dar bine-știute realități, în care, totuși, ...avem de ales! Pe noptieră, ziarul de ieri, deschis la Mica publicitate, ne anunță triumfal că putem da lovitura: „Partid nou-nouț, cu caracter eco, imagine impecabilă HD, curat ca lacrima, cu intenții serioase și fără compromisuri, garantează onorațiilor votanți senzaționalele pachete electorale „Raiul pe pământ” (în varianta lux, categoria VIP) sau „Merge și așa” (varianta standard), cu oferta promoțională de excepție: castele în Spania, marea cu sarea, lapte, miere și mană, călătorii intergalactice, croaziere de lux, câte-n lună și-n stele. Vreți să trăiți sen-za-ți-o-nal? Dacă ne votați în următoarele 15, 14, 13... secunde, puteți câștiga, prin tragere la sorți, un fotoliu de ministru (piele și blană naturală, de leneș european aclimatizat) și bonus, un spray DDT antiopозиție. Pentru că ne pasă de voi, votați doar cu noi. Ahoi!”

Și așa, în oglinda-oglinjoara viselor și visurilor noastre, suntem liberi să fim cei mai norocoși, mai deștepți, mai frumoși, mai fericiți, (iluzie, de altfel, homeopatică), mai puternici, mai hotărâți, mai pățiti și mai... capabili să tăiem cu sabia deciziei noastre capetele hâde ale unei realități care nu ne mai place: Indiferența, Cameleonismul, Egoismul, Interesul, Sfidarea, Minciuna... măștile de azi ale unui etern carnaval caragialesc.

Devine clar că azi, cetățenia activă nu este doar o expresie la modă, ci o garanție a viitorului pe care, prin fiecare dintre noi, îl construim împreună.

Iar realitatea nu se schimbă aruncând monezi în fântâni, alergând după pufi norocoși de păpădie, trifoi cu 4 foi, liliac cu 3-5 petale, codițe de iepurași, gărgărițe zburătoare și melci codobelci, vrăbii de pe gard, coșari, potcoave de cai morți și cine știe ce alte chilipiruri ale unei iluzorii șanse!

Descartes ar spune, mai mult sau mai puțin filozofic: Aleg, deci exist!

Text: Prof. Ioana Luminița Ungureanu